

Sygn. akt: I C 1167/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 roku w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...)á r.l. z siedzibą w L.

przeciwko W. N.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego W. N. na rzecz powoda (...)á r.l. z siedzibą w L. kwotę 830,37 złotych (osiemset trzydzieści złotych 37/100) z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 298,70 złotych (dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych 70/100) od dnia 20 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 31,67 złotych (trzydzieści jeden złotych 67/100) od dnia 30 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 500,00 złotych (pięćset złotych 00/100) od dnia 21 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego W. N. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Przasnyszu) kwotę 232,91 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

IV. Zasądza od pozwanego W. N. na rzecz powoda (...)á r.l. z siedzibą w L. kwotę 181,60 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym kwotę 144,00 złotych tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1167/13

UZASADNIENIE

Powód (...)á r.l. z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego W. N. kwoty 1034,01 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 1,00 złotych od dnia 20.02.2011 roku do dnia zapłaty, 36,00 złotych od dnia 20.08.2011 roku do dnia zapłaty, 36,00 złotych od dnia 20.08.2011 roku do dnia zapłaty, 118,70 złotych od dnia 20.08.2011 roku do dnia zapłaty, 36,00 złotych od dnia 20.08.2011 roku do dnia zapłaty, 36,00 złotych od dnia 20.08.2011 roku do dnia zapłaty, 31,67 złotych od dnia 30.11.2011 roku do dnia zapłaty, 500,00 złotych od dnia 21.12.2011 roku do dnia zapłaty, 202,64 złotych od

dnia 20.09.2013 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 17.10.2012 roku przejął od firmy (...) S.A. prawa do wierzytelności z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową. Powód dochodzi od pozwanego zapłaty za wykonane usługi w wysokości 1.034,01 złotych wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 17.10.2012 roku.

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego postanowieniem z dnia 23.10.2013 roku w sprawie VI Nc-e 2193973/13 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Przasnyszu (k. 10).

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, jednak na pierwszej rozprawie przyznał, że nie spłacił wszystkich zobowiązań wobec pierwotnego wierzyciela i jest zobowiązany do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Podniósł zarzut wady oświadczenia woli z powodu jego stanu zdrowia w dacie zawarcia umowy abonenckiej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie, bezsporne pozostawało, że w dniu 17.10.2012 roku powód (...) á r.l. z siedzibą w L. (Nabywca) zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (Zbywca) umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych względem abonentów wskazanych w wykazie wierzytelności. Zgodnie z częściowym wykazem wierzytelności do powyższej umowy, dłużnik W. N. zobowiązany jest do zapłaty kwoty 831,37 złotych (k. 29v).

Pozwany nie kwestionował ani istnienia zobowiązania wobec pierwotnego wierzyciela, ani wysokości tego zobowiązania, ani też skuteczności przelewu wierzytelności na powoda w niniejszej sprawie. Przyznał, że nie uiścił wszystkich należności i jest winny kwotę dochodzoną pozwem. Podniósł jednak zarzut wady oświadczenia woli przy zawieraniu umowy abonenckiej z pierwotnym wierzycielem.

Celem ustalenie czy pozwany w momencie składania oświadczenia woli w dniu 19.02.2011 roku o zawarciu umowy abonenckiej znajdował się w stanie wyłączenia świadomości lub swobody podjęcia takiej decyzji i wyrażenia swojej woli, a jeśli tak – to jaki był stopień stanu braku świadomości, a w przypadku stwierdzenia częściowego wyłączenia świadomości czy miał on charakter znaczny Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Biegły sądowy z zakresu psychiatrii R. W. w opinii stwierdził, że W. N. cierpi na lekkie upośledzenie umysłowe. W dniu zawierania umowy abonenckiej, co miało miejsce w dniu 19.02.2011 roku zdolność W. N. do świadomego i swobodnego podejmowania decyzji i wyrażania swojej woli, z powodu lekkiego ograniczenia funkcji intelektualnych, była w nieznacznym stopniu ograniczona. Stan upicia alkoholowego u W. N. nie wywołał wyłączenia świadomego lub swobodnego podejmowania decyzji i wyrażania swojej woli w chwili zawierania umowy abonenckiej w dniu 19.02.2011 roku (k. 90-94).

Sąd w pełni podziela ustalenia i wnioski zawarte w opinii biegłego, jako fachowe i należycie uzasadnione. Nie budzi przy tym wątpliwości, że opinia została poprzedzona badaniami przedmiotowymi. W ocenie Sądu opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 kpc - lecz, co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. W przedmiotowej sprawie opinia biegłego sądowego zawiera wiarygodne stwierdzenia co do stanu świadomości pozwanego i możliwości wyrażania swojej woli przy zawieraniu umowy abonenckiej w dniu 19.02.2011 roku. Opinia ta sporządzona została przy wykorzystaniu wiadomości specjalnych, jakie posiada biegły i nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego stanowiła właściwą podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd miał na uwadze, że stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie oznacza całkowitego zniesienia świadomości. Wystarczające jest istnienie takiego stanu, który powoduje brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy

ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Opierając się na opinii biegłego uznać należy, że stwierdzony przez biegłego deficyt poziomu intelektualnego u pozwanego nie jest wystarczający do uznania, iż w dniu zawarcia umowy abonenckiej pozwany miał wyłączoną zdolność do świadomego i swobodnego podejmowania decyzji i wyrażania swojej woli. Przesądza to, że oświadczenie woli złożone przez pozwanego w dniu 19.02.2011 roku nie było złożone w okolicznościach wskazanych w art. 82 kc.

Wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje zatem, że powód udowodnił, iż skutek dokonanej cesji stał się wierzycielem pozwanego. Złożone przez powoda dokumenty, przy uwzględnieniu stanowiska pozwanego i opinii biegłego opiniującego w sprawie potwierdziły istnienie wierzytelności. Powód udowodnił przy tym, że skierował do pozwanego przedprocesowe wezwanie do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem wyznaczając termin zapłaty. Powyższe skutkowało uznaniem za zasadne roszczenia obejmującego w zasadniczej części kwotę dochodzoną pozwem, tj. w wysokości 830,37 złotych.

Na uwzględnienie nie zasługiwało bowiem żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 1 złotych z terminem płatności w dniu 19.02.2011 roku, gdyż z treści przedłożonej przez powoda faktury VAT nr (...) wynika, że kwota ta została zapłacona gotówką (k. 26). Ponadto uzasadnione nie było też żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 202,64 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek stanowiących sumę odsetek naliczonych od poszczególnych kwot wymienionych w pozwie: 113,79 zł (odsetki od kwoty 500 zł za okres od 20.12.2011 do 19.09.2013; choć termin zapłaty tej należności to 20.12.2011, a termin wymagalności to 21.12.2011); 0,34 zł (odsetki od kwoty 1 zł za okres od 19.02.2011 do 19.09.2013; choć termin zapłaty tej należności to 19.02.2011, a termin wymagalności to 20.02.2011, a nadto należność ta została opłacona gotówką); 7,44zł (odsetki od kwoty 31,67 zł za okres od 29.11.2011 do 19.09.2013); 9,77 zł (odsetki od kwoty 36,00 zł za okres od 19.08.2011 do 19.09.2013); 9,77 zł (odsetki od kwoty 36,00 zł za okres od 19.08.2011 do 19.09.2013); 32,21 zł (odsetki od kwoty 118,70 zł za okres od 19.08.2011 do 19.09.2013); 9,77 zł (odsetki od kwoty 36,00 zł za okres od 19.08.2011 do 19.09.2013); 9,77 zł (odsetki od kwoty 36,00 zł za okres od 19.08.2011 do 19.09.2013); 9,77 zł (odsetki od kwoty 36,00 zł za okres od 19.08.2011 do 19.09.2013), skoro powód wniósł równocześnie o zasądzenie odsetek ustawowych od poszczególnych kwot składających się roszczenie główne w łącznej kwocie 1.034,01 złotych począwszy od daty wymagalności każdej z tych kwot do dnia zapłaty. W tym zakresie roszczenie powoda podlegało oddaleniu. Zasądzenie tych kwot skutkowałoby nieuzasadnionym wzbogaceniem powoda.

Wierzyciel może żądać odsetek gdy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania pieniężnego (art. 481 § 1 kc). Odsetki należą się wierzycielowi bez potrzeby wykazywania jakiegokolwiek szkody i bez względu na to czy dłużnik dopuścił się winy. Przewidziany w art. 481 kc obowiązek zapłaty odsetek powstaje zarówno w razie opóźnienia w spełnieniu świadczenia z zobowiązania pieniężnego sensu stricte (zobowiązania, którego przedmiotem od chwili powstania jest suma pieniężna), jak i w razie opóźnienia w wykonaniu tzw. zobowiązania niepieniężnego ze świadczeniem pieniężnym (np. zobowiązania do zapłaty kary umownej na skutek nienależytego wykonania zobowiązania). Jeżeli dłużnik nie zapłacił świadczenia pieniężnego w terminie, wierzyciel nie ma możliwości czerpania z niego korzyści. Doznany przez niego z tego powodu uszczerbek powinien być pokryty przez przyznanie mu odsetek za opóźnienie w zapłacie tej sumy. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od szczegółowo podanych w pozwie dat wymagalności poszczególnych kwot składających się na żądanie główne liczonych od daty płatności poszczególnych faktur. Pozwany nie kwestionował zasadności żądania także w tym zakresie.

W tych okolicznościach Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione w części i orzekł jak w punkcie 1 wyroku na mocy art. 509 kc, art. 6 kc i art. 481 § 1 kc. W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 kpc). Powód wygrał sprawę w 80%, a zatem w tym zakresie należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu. Koszty procesu po stronie powodowej reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika wyniosły 227 złotych, pozwany natomiast nie wykazał, by poniósł jakiegokolwiek koszty procesu.

Kosztami sądowymi tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa obciążono w całości pozwanego.